Sønderjylland

Alberti og Nordslesvig. I „Flensborg Avis" skrives blandt andet med Henblik paa Albertis Fald:

„En Begivenhed som denne er en national Ulykke, der maa fylde enhver Dansk med Sorg og Skam. Hernede Sønden Aa, hvor vi haanes og forfølges for vor Kærlighed til det lille Danmark, føles en saadan Ulykke dobbelt, den giver vore Modstandere et Vaaben i Hænde. Imidlertid skal der ikke fordølges noget som helst. Danmark hjemsøges for Tiden af en Krise, som det maa arbejde sig igennem. Det har faaet en Skandale, som naar nær op til den tyske Eulenburg-Affære. Danmark er lige saa lidt som alle andre Lande fri for Storforbrydere, fri for Mænd, der samvittighedsløst dynger Skændsel paa deres Fædrelands gode Rygte. Vi glæder os over Danmarks Fremskridt, dets Førerstilling paa mange Omraader; det er dog ikke, fordi Danmark er bedre end andre Lande, at vi føler os knyttede til det, men simpelthen fordi det er vort Fædreland. Kærligheden til det kølnes ikke, fordi vi maa døje en Ydmygelse. Hvem der mener det alvorligt med sin Danskhed, tager en saadan Krænkelse som en Tilskyndelse til selv at gøre sit Land og sit Folk Ære."

„Schleswigsche Grenzpost". Til nærmere Belysning af tysk Kultur og Dannelse og den Tone, hvori et tysk Blad ledes i Nordslesvig, vil man behage at lægge Mærke til følgende Mundfuld, som findes i „Schleswigsche Grenzpost" for den 9. Sept i en Omtale af den preussiske Landdags Sammenkaldelse den 20. Oktober:

„Og saa skal de nyvalgte „sønderjydske" Landdagsmænd, de irredentistisk fanatiske og grundtvigianst fromme Herrer Kloppenborg-Skrumsager og Nissen, Viby i den højtideligste Form ved deres Sjæls Frelse aflægge Hans Majestæt Kejseren Troskabseden. Hidindtil har de to Herrer modarbejdet deres Landsherre og det bedste i den preussiske Stat. Mon de vil optræde anderledes efter deres Ed, eller ogsaa de vil bryde den? —"

Hvad de to Herrer politisk har modarbejdet, er et aandelig nedbrydende, længst forældet Tvangsregimente. Det er meget betegnende, at dette efter det tyske Blads Mening er det bedste i den preussiske Stat. Hvad Eden til Kejseren angaar, er det jo ikke noget nyt for de to Mænd. Et tilsvarende Løfte har de allerede for Aaringer siden aflagt som preussiske Soldater. Saa vidt vi ved,, har de der gjort deres Pligt og Skyldighed saa godt som nogen og er blevne hjemsendte med helt fortrinlige Beviser for eksemplarisk Opførsel. Derfor er det tyske Blads Tone netop dobbelt uforskammet. En saadan Kultur, hvoraf den er Udslag, skal være Tyskerne vel undt.

Vestkysten. — Eftermæle. (Fl. Av.) Den 3. Sept. jordedes paa Døstrup Kirkegaard en i en større Kreds kendt Mand, Hans Brodersen Hansen fra Tevring, Hansen, der kun var syg et Par Dage, døde af en Hjertelidelse. Han drev en betydelig Kreaturhandel og var kendt paa hele Vesteregnen, og at han var afholdt, bevidnedes ved det store Ligfølge paa 30 Vogne, vel det største, der nogen Sinde har været i Tevring.

Med Brodersen i Tevring er der igen gaaet en god dansk Mand bort. Blandt andre Tillidshverv var han Kredsformand for Vælgerforeningen, og han udfyldte altid sin Plads, naar og hvor som helst det gjaldt vor gode danske Sag.

Aabenraa. — En falsk Retsfuldbyrder. (Hmd.) „Kaptajnen fra Köpenick" er rigtignok ikke kommen til vor lille By, derimod en af hans „Elever". Forleden Dag havde nemlig en Tjenestekarl her fra Byen forladt sin Plads hos en Bonde i B., vest for Byen. Karlen havde rigelig 30 Mark til Gode, men dem vilde Bonden selvfølgelig kun udbetale ham under den Betingelse, at Karlen atter tiltraadte sin Plads og tjente sit Lejemaal til Ende. Det vilde Karlen imidlertid ikke indlade sig paa, og nu var gode Raad dyre, hvorledes Karlen skulde komme i Besiddelse af sit Tilgodehavende.

I denne Nød traf han en Barbersvend, som vidste Raad. Han tog en Mappe med et Ark Papir under Armen, knappede Frakken helt op til Halsen, satte en Kasket med en tysk Kokarde paa Hovedet og spadserede ud til Bonden, hvor nu følgende Samtale udspandt sig:

Barberen: De skylder Karlen N. 30 Mk.

Bonden: Ja.

Vil De betale?

Nej, ikke før han har udtjent.

Jeg opfordrer Dem til godvillig at betale.

Hvem er De?

Det skal nok vise sig. Vil De betale.

Nej!

Saa panter jeg det Faar, der staar udenfor Gaarden.

Barberen fik sit Ark Papir frem og skrev. Derpaa truede han med at ville hænge et Sejl paa Faaret og forbød Bonden at sælge Faaret.

Bonden vilde ikke have Faaret pantet, hvorfor han betalte de 30 Mark til den formentlige Retsfuldbyrder.

Nu er Sagen imidlertid meldt til Statsadvokaten.

Sønderborg. — Ildebrand. (Dbbpst.) Natten til den 5. Sept. nedbrændte Gaardejer H. Kocks Ejendom paa Kær Vestermark. Ilden opdagedes af en Pige paa Gaarden, som vaagede ved en So, der skulde lægge Grise. Omkring ved Klokken 12½ mærkede hun Brandlugt. Hun alarmerede Huset, men da var Ilden allerede saa vidt, at der ikke kunde være Tale om at faa den slukket. Det lykkedes Karlen at faa Hestene ud. Derimod indebrændte 3 Svin og en Del Høns. En Del Marinesoldater lykkedes det at redde det meste af Indboet. Ved Firetiden var hele Gaarden, som bestod af 4 store Bygninger, fuldstændig nedbrændt.

Man mener, at Gerningsmanden er den samme, som har stukket Ild i de andre Gaarde. Et Par tyske Marinesoldater, der straks kom til Stede, paastaar at have set en Røgter snige sig bort fra Brandstedet. Folk paastaar, at samme Røgter ikke har været hjemme ved de foregaaende Ildebrande. At Usikkerheden der paa Egnen vokser med hver ny Brand, er en Selvfølge. Folk tør næsten ikke gaa i Seng om Natten af Frygt for at komme ilde af Dage.

Tønder. — Den blanke Aal. (V. T.) Mens Bonden har sovet paa sit grønne Øre i de sidste Ugers stormfulde mørke Nætter, af og til strømmet op af et Tordenskrald, er der fuldbyrdet noget ude i Naturen, hvad man med Føje kan kalde et af Dyrelivets Vidundere. Det er Aaletrækket. I disse mørke Nætter bliver det levende trindt om. Det er den blanke Aal, der gaar paa Vandring ud til sit Ynglested i de store Havdybder (10—1500 Meter) ud for Kanalen og Irland. Fra Mergelgrave og Vandgrøfter paa vore Marker vandrer den, dreven af det vidunderligste Instinkt og med en mægtig Energi overvindende alle Hindringer, arbejdende sig frem til Bække og Aaer og videre ud til Kysterne.

Den blanke Aal er Aalen i Drægtighedstilstand, i Nordslesvig kaldes den Gangaal, paa Tønderegnen Pinnekaalen. Paa Vandringen maa den lade sit Liv i Tusindvis. Den fanges i Aalegaarde og ved Vandmøllerne. I een Nat fangedes ved Tønder Vandmølle forleden 115 Pund, ligeledes i Solvig. Og hvad fanger saa ikke Fiskerne i Ruser! Men Aalefiskeriet tager af Aar for Aar, fordi der ingen Verdens Ting gøres derfor.

En „Aaletrappe" er her et ukendt Begreb. Naar „Glasaalen" om Foraaret kommer mylrende fra Havet ind i Vidaaen, maa den selv sørge for at komme over Højer-Slusen, naar den er lukket, og alle Møllesluserne op ad Aaen. Det falder ingen ind at lette den Arbejdet, skønt intet vilde lønne sig bedre I Millionsvis gaar Ynglen til Grunde om Foraaret i April og Maj, fordi man spærrer Vejen. Og mange Steder fanger man Ynglen og fodrer Svinene med den. Denne Uforstand maa hævne sig i Længden.

Sønderborg. — Mange Rygter. Paa Grund af de mange Ildebrande og den stærke Sindsbevægelse, de har forvoldt, høres de utroligste Rygter i Byen. Man fortalte, at Snedkermester Rasmussen her i Byen havde faaet et Truselsbrev, hvori det meddeltes ham, at nu var han paa Listen, og den 9. Sept. ogsaa omom Natten skulde hans Ejendom brænde. Endvidere skulde Ulkebøl Præstegaard ogsaa samme Nat gaa op i Luer. Ligeledes fortalte nogle Folk, at der forleden Morgen var opdaget Ild paa den store Gaard „Rønhave", samt at en af Karlene havde set den meget omtalte Røgter og skudt paa ham. Ja, man har i Følge „Hjemdal" paa en Telegrafpæl fundet opslaaet et Stykke Papir med en skrækindgydende Trusel.

Flensborg. — Et Raadhus paa Duborg. (Fl. Av.) Der er i de sidste Dage opdukket en Plan om at bygge det ny Raadhus, Byen engang med det første skal have, oppe paa Duborg, paa den fri Plads, hvor tidligere Slottet stod. Især anbefales det varmt i en Indsendelse til et tiesk Blad. I og for sig kunde et Raadhus tage sig udmærket ud deroppe, men nægtes kan det jo ikke, at det vilde ligge lidt afsides for den sydøstlige Del af Byen og Jørgensby. Og indflydelsesrige Mænd i Byen ønsker som bekendt Raadhuset i den sydlige Del; for et Par Aar siden vilde man endog lægge det syd for Søndertorv. Saa derpaa vil den smukke Plan vel nok strande.

Ringenæs. — En slem Spøg — falsk Anmeldelse. I det tyske Blad i Sønderborg meddeles følgende:

En ubegribelig letsindig Handlemaade tillod en Sømand fra Hovgaard sig forleden Nat, idet han med en Revolver skød to Kugler igennem sin egen Kasket og bagefter meldte Sagen til Myndighederne paa en Maade, som om der var øvet et Mordforsøg imod ham.

Sømanden foregav at han i Haven havde set en Person, som han vilde strømme bort. Efter at han længe havde søgt rundt i Haven, var der saa pludselig blevet affyret to Skud imod ham; men de havde heldigvis kun ramt Kasketten.

Ved Undersøgelsen fik Gendarmen imidlertid en ganske anden Opfattelse af Sagen. Han fastslog først, at Skuddene var affyrede mod Kasketten i umiddelbar Nærhed, d. v. s., at hvis Sømanden havde haft Kasketten paa Hovedet, dette utvivlsomt maatte være blevet ramt. Efter at han saa havde underkastet Skytten et skrapt Forhør, tilstod denne med Taarer i Øjnene, at han selv havde gennemskudt Kasketten.

Erslev. — Afdød Veteran. Atter er en af de gamle Veteraner gaaet bort, nemlig Niels Jensen Østermark. Hon havde Ophold hos Landbolsmand Sørensens Enke her i Byen, hvor han nød en kærlig Pleje paa sine gamle Dage. Den 5. Sept. om Formiddagen var han behjælpelig ved Indkørsel med Korn; men hen paa Eftermiddagen ramtes han pludselig af et Ildebefindende og maatte gaa ind. Da de senere kom ind for at se til ham, fandt de den gamle Mand siddende foroverbøjet og støttende sig til en Barnevogn, som stod i Stuen. De fik ham bragt til Sengs og sendte Bud efter Lægen; det viste sig imidlertid, at han var bleven ramt af et Slagtilfælde og om Aftenen afgik han ved Døden.

Afdøde havde deltaget i Treaarskrigen og modtog ogsaa den aarlige Understøttelse fra Danmark. Han opnaaede den høje Alder af 88 Aar. Østermark var en god dansk Mand og svigtede ikke, naar det gjaldt om at afgive sin Stemme paa vore danske Repræsentanter. Han havde tjent uafbrudt i 40 Aar paa Gaarden „Skøttesminde".

Aabenraa. — Strejke. forleden skulde en Del Havnearbejdere losse en Skibsladning Byg for Kornhandler Math. Nielsen her i Byen. Arbejderne var vante til at arbejde i Akkord og havde faaet 7 Pg. for hver Sæk Korn. Nielsen bød dem imidlertid kun 6 Pg., hvilket Arbejderne ikke vilde gaa ind paa. Derpaa tilbød han dem Losningen for en Timeløn af 37 Pg., men gik til sidst op til 40 Pg.; hellet ikke dette vilde Havnearbejderne arbejde for. De vilde losse efter den gamle Regel. Nielsen paabegyndte saa Losningen med sine egne Arbejdere samt Lærlingen, mens Arbejderne sad paa Volværket og saa til. Henved 10-Tiden kunde Nielsen nok indse, at Losningen paa denne Maade kun gik langsomt fra Haanden, hvorfor han gik ind paa Havnearbejdernes gamle Arbejdsmaade.

Gram. — Et Ulykkestilfælde, der er endt med Døden, forefaldt den 7. Sept, paa Gram Teglværk. To Mænd, hvoraf den ene førte en Trillebør, mødtes, og den ene havde da det Uheld, at han løb mod „Laaret" af Trillebøren saa slemt, at han matte føres til Lægen. Denne undersøgte Manden, Anton Hansen fra Brændstrup, men kunde ingen Beskadigelse opdage, hvorfor Manden blev kørt hjem i det Haab, at Smerterne i Underlivet nok skulde fortage sig. Dagen efter kom Smerterne igen saa voldsomt, at Lægen maatte tilkaldes; men han erklærede, at der var ikke noget i Vejen. Imidlertid led Manden meget, og den 9. Sept. om Aftenen døde han. Den forulykkede efterlader sig Enke og 7 ukonfirmerede Børn.

Aabenraa. — Et stygt Ulykkestilfælde havde nær hændet den 11. Sept. paa Byens Gasværk. Arbejder P. Asmussen var nede i Gasrensningskasserne for at efterse dem. Imidlertid gik der en lang Tid hen, inden han kom op igen, hvorfor en af hans Kammerater gav sig til at undersøge Aarsagen dertil; han fandt Asmussen liggende livløs i Kassen. Man fik ham nu baaren ud i den friske Luft og sendt Bud efter en Læge, der hurtig fik Liv i ham. Gasventilerne havde ikke været tæt nok lukkede, og Asmussen havde saa indaandet den udstrømmende Gas. Han var saa medtaget, at han foreløbig maatte holde Sengen.

Vinterens Arbejde. —

I „Flensborg Avis" skrives forleden blandt andet:

„Vi har Egne, især længst Sønder paa, hvor man ikke, i alt Fald ikke endnu, kan tænke paa at bygge Forsamlingshuse, hvor dansk Ligegyldighed rækker Haand til Tyskeriet, saa kun sprødte Huse rager op af Oversvømmelsen. Men hvor som helst i vor Landsdel der endnu er Danskhed, der kan der ogsaa gøres noget for at værne om Folkearven. **Nu Hjemmet er den uindtageligste Skanse, er sagt tidt nok. Enhver Fader og Moder kan gøre noget for vor Sag.** Forældre skaffer ikke deres Børn Fortræd ved at aabne deres Øjne for, hvad Danskhed er, men de giver dem noget, der gør dem til helt andre Mennesker med rigere Muligheder. Mon Danskerne i deres personlige Liv er ulykkeligere end Tyskerne? Mon ikke adskillige danske Landmænd er fremmeligere end de tyske Landmænd? Mon det er mest udviklende at bøje Ryg for Magthaverne eller at ranke sin egen Ryg? Opdragelsens Maal er dog, at Barnet lærer at staa paa egne Ben. En dansk Fader og Moder bør derfor ikke kunne være i Tvivl om, at de skal lære deres Børn at tale Dansk og føle Dansk. Gør de det ikke, saa viser de, at de tænker overfladisk, og i Steden for at lette deres Børn Livet gør de det vanskeligere for dem at hævde sig Livets Storme. Hvert dansk Hjem kan ogsaa være befrugtende paa sine Omgivelser. Fremgangsmaaden skal ikke foreskrives. Enhver kan finde sin egen Vej.

Naar vi gaar ind i Vinterens Mødeliv, vil den ny tyske Foreningslov spille en Rolle. Hvem der skal foranstalte og lede større Møder, bør sætte sig godt ind i denne Lov. Efter dens Ordlyd skal ingen Foreningsmøder, heller ikke politiske, anmeldes til Politiet, og de falder ikke ind under Sprogtvangen. Paa dette Omraade skal vi til at høste Erfaringer. Saa meget ved imidlertid enhver, at han har Lov til at bede nogle Naboer og Venner hjem til sig og tale med dem om eller synge med dem, hvad han har Lyst til, uden at spørge nogen som helst om Forlov.

Før hvert Valg tales der paa Møderne i brede Baner om, hvad der alt sammen skal gøres, og skal gøres ikke alene til Valgene, men netop i Tiden ind imellem. Alle de, der har taget Ordet paa disse Møder, alle de, der har siddet og tilhjulet Talerne, alle de der har følt sig varmede eller rørte af et manende Ord i en af de danske Aviser, de har i den Vinter, der stunder til, noget, de skal have udrettet, en Tanke, de skal have virkeliggjort. Hvem der ikke kan mande sig op til mere, kan give andre en lille Haandsrækning. Det allermindste, en dansk Mand eller Kvinde kan gøre, er selv at gaa med, naar der er noget paa Færde. Det er jo ikke et saa frygteligt Offer, de skal bringe; de skal slet ikke gøre det for Sagens Skyld, men for deres egen kære Persons Skyld, Lad os blive fri for disse kolde Skuldertræk, disse sure Smil, disse tonme Fraser og Undskyldninger, fri for Dødvandede og Forsumpning. Hvem der rigtig er med i det danske Oplysningsarbejde, vil føle Blodet rulle raskere i deres Aarer og vil faa Øje paa paa mangt og meget, som kan forstønne et Menneskes Liv.

Dette at Vinteren bliver den Tid, da der er Vækst og Frodighed inden Døre, tager det triste og tunge fra den Tanke, at det nu stunder mod Efteraar, mod Vinter. Bruges de lange Mørkemaaneder ufortrødent til at sprede Lys og Modstandskraft over Landet, saa vil der ikke blive mange Timer til Kedsomhed, inden Vaaren paa ny holder sit Indtog."

Bjørnson og hans Hustru.

De skildres af deres ældste Søn.

Den 11. Sept. fejrede den norske Digter Bjørnstjerne Bjørnson og hans Hustru deres Guldbryllup. Den norske Skuespiller og tidligere Teaterdirektør Bjørn Bjørnson, som nu skal være Overregissør ved Hebbel-Teatret i Berlin, har i Anledning af sine Forældres Guldbryllup modtaget en tysk Journalist, til hvem han har udtalt sig saaledes:

— Ja, nu har mine kære Forældre været gifte i et halvt Aarhundrede, Fader bliver 76 Aar og Moder 72. Det er en smuk Alder, 76, og man plejer jo ikke at være særlig rørig i den Alder. Men, De maa tro mig, Fader er fuldkommen saa rørig som jeg. Vi var en Dag sammen i Paris. Om Middagen rejste vi over Køln til Hamborg. Paa Vejen studerede Fader Akterne i Dreyfus-Processen. I Hamborg begav han sig øjeblikkelig i Selskab. Saa gik det videre til Norge. Næppe ankommen maatte han holde en Tale mod den ny Sprogbevægelse; derpaa en Tale i Anledning af et Jubilæum,, hvorefter han tiltraadte den syv Timers Hjemrejse til sin Gaard. Her skrev han endnu et langt Brev til mig, inden han gik til Ro. Det kalder jeg Rørighed. Men derfor kan han ogsaa sove, hvor og naar han vil. Han behøver kun at ville.

Og vor Moder! Hun er den bedste, skønneste, klogeste og vittigste Kvinde paa Guds Jord. Hvad hun har været for os og for Fader, det lader sig slet ikke beskrive. Det er ikke let at opdrage fem Børn, forestaa Huset og samtidig være Bjørnstjerne Bjørnsons Hustru. Vi har ikke netop været nogen rolig Familie. Fader har altid været god mod os Børn. Penge har han altid været rundhaandet med. Men Moder! Hendes store Hjerte, hendes store Sjæl — hvor vi kendte og elskede det allesammen, lige fra Faderen og til det mindste Barn.

Altid har hun staaet ved den gamle Herres Side i hans Arbejde, hjulpet ham med Afskrivningen, men aldrig talt om Arbejdet. Fader holder ikke af det. Han har for Tiden et Stykke under Arbejde, men jeg ved ikke, hvad det handler om. Kun sagde han for nylig til mig i Rom: „I Dag maa jeg være i godt Humør!" Det maa altsaa være et Arbejde, der ligger ham meget paa Hjertet.

Men jeg vilde fortælle Dem noget om min Moder. Jeg tror, at det mest karakteristiske for hende var hendes Forhold efter Krigen i 1870—71, da vore Vinduer blev slaaede ind, fordi Fader havde taget Ordet for en „ny Retning": for Venskab med Tyskland. Dette havde til Følge, at det ogsaa i pekuniær Henseende gik os slet, og det var ingen Spøg for en stor Familie. I Bunkevis fik den gamle Herre sine Bøger sendt tilbage; alene det at hilse paa ham paa Gaden var et Vovestykke. Men ikke et Minut vaklede Moder; i enhver Henseende, med Ord og Daad stod hun paa Faders Side. Det var Tider, der gjorde et varigt Indtryk paa os!

Nu staar han i Kamp mod den reaktionære Sprogbevægelse hos Bønderne, der vil grave det urgamle Norske frem igen, fordi det nuværende Sprog er dem for „svensk". Naturligvis er det en Galskab, en romantisk Chauvinisme. Og hvor der findes en Galskab i vort Land, maa „den gamle" kæmpe imod den! At han under saadanne Kampe i Reglen træffer Sømmet paa Hovedet med et Slagord, er bekendt.

De ved maaske, at jeg i sin Tid saa at sige maatte stampe det ny Teater i Kristiania op af Jorden. Dette Teater ligger lige overfor Universitetet med Slottet til højre og Stortingsbygningen til venstre, og nu skulde Slottet, Universitet og Rigsdagen udtale sig om, hvorvidt et Teater var værdigt at ligge i disse Omgivelser. Da sagde Fader:

„Lad det kun ligge! Da kan i det mindste al den Galskab, som kommer fra de tre Steder, blive revet det fjerde Sted. Og hvad Alvoren angaar, saa er Teatrets Opgave mindst lige saa alvorlig som de tre andres!"

Jeg maa ogsaa fremhæve mine Forældres Idealisme. Der falder mig netop et Eksempel ind. Paa vor Gaard havde Fader med megen Møje faaet indlagt elektrisk Lys. Det var ikke let, da Drivkraften maatte skaffes fra et højtliggende, opdæmmet Vand halvanden Mil borte. Men nu havde vi altsaa faaet det, og Jubelen var stor. Men kort efter, en Høstaften, da vi sad gemytligt om Bordet, gik Lyset ud. Dæmningen var bristet. Vi sad i Mørket, ganske uforberedte, uden Lys eller Petroleum. Fader var dybt bedrøvet; alt Arbejdet og alle Bekostningerne var spildte. Saa kom Telegrafbudet med et Telegram fra Piquart: „Dreyfus er frifundet!" Vi kunde lige netop læse det i Tusmørket og — glemt var enhver Ærgelse. Det var lysere end nogen Sinde, og aldrig har vi tilbragt en lykkeligere Aften paa vor Gaard.

At Bjørnstjerne Bjørnson faar mange mærkelige Breve og mange mærkelige Besøg, er klart. Saaledes sidder vi en Dag ved Bordet nede i Rom. Det ringer, og jeg lukker op. Udenfor staar en lang, mager Yngling i lurvet Dragt og med bølgende Lokker. Han spørger efter Bjørnson, og jeg svarer, at han ikke er at faa i Tale. Men han lader sig ikke afvise. Han er kommen lige fra Neapel, alene for at rette et Spørgsmaal til den „nordiske Mester". Naa, under de Omstændigheder — ellfaa var saa god!

Fader tager imod ham, og de sætter sig lige overfor hinanden. Forventningsfuld Stilhed. Da rømmer den Fremmede sig, bøjer sig fremad, folder Hænderne og ser den gamle ind i Ansigtet.

„Hvad er Deres Mening om Livet?" kommer det endelig over hans Læber!

— For øvrigt, sluttede Bjørn Bjørnson, havde vi al mulig Grund til at fejre dette Guldbryllup paa særlig Vis, thi min Fader stod bagved Dreyfus, da denne ved Zolas Jordfæstelse i Pantheon blev strejfet af en Kugle. Og det var lige paa et hængende Haar, at Kuglen havde ramt den gamle Herre.

ROSEBUD LANDS THOWN OPEN

A million acres of government land in Tripp County, S. D., will be opened to homesteaders October 5th. to 17th. Dallas and Gregory, S. D., the only towns on the reservation border, are reached by the Chicago & North Western Ry., the only all-rail route to the reservation. Entry must be made at Dallas, Gregory, O'Neill or Valentine, Neb.

Ask ticket agents of The North Western Line for folders and maps, with full information about how to secure quarter section of government lands.

Celluloid Bogmærker.

Vi har atter de bekendte smukke Bogmærker af Celluloid. De har for en Tid været udsolgt begrundet paa det tog saa lang Tid at faa vor Bestilling ekspederet. Nu har vi et stort Oplag med følgende dansk Tryk: Herren er min Hyrde. Frygt ikke tro kun. Tro, Haab og Kærlighed. Hjertelig Lykønskning. Alle, der maatte ønske disse fine ,smaa Kors kan nu faa dem. Det skal glæde os at modtage mange Bestillinger. Prisen er nu 10 Cents, før var de 15 Cents.

Ærbødigst

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.